

Dosarul nr. 2ra-241/22
2-20118878-01-2ra-25022022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. A. Ciubotaru)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. V. Sîrbu, V. Buhnaci, D. Dulghieru)

ÎNCHEIERE

06 aprilie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Victor Burduh
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursurilor declarate de către Alexandru Stețco și Ministerul Justiției,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către Alexandru Stețco împotriva Ministerului Justiției, intervenienți accesorii Procuratura Generală, Procuratura Anticorupție, Societatea cu răspundere limitată „Vinservice Grup”, Societatea cu răspundere limitată „Prim Vin Grup”, Societatea cu răspundere limitată „Romatim”, Lilian Rudei și Ruslan Botnaru cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală și ale procuraturii,

împotriva deciziei din 10 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care au fost respinse apelurile declarate de Alexandru Stețco și Ministerul Justiției și a fost menținută hotărârea din 27 ianuarie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

constată:

La 28 septembrie 2020 Alexandru Stețco a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției, intervenienți accesorii SRL „Vinservice Grup” și SRL „Prim Vin Grup” cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală și ale procuraturii.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, în perioada anilor 1991-1998 a activat în cadrul SA „Cricova” în funcțiile de specialist pe marketing, ambalaj și finisare, în perioada anilor 1998-2003 a activat în funcția de director general al CNT „Cricova Vin” SA, în perioada 12 decembrie 2003-aprilie 2004 - în funcția de director al SA „Aroma”, în perioada mai 2004-2008 - în funcția de director comercial al SRL „Romatim”, iar începând cu anul 2008 și până în prezent - în funcția de manager principal al SRL „Romatim”.

A menționat că la 12 septembrie 2008, prin scrisoarea CBT „Cricova Vin” SA, a fost informată SRL „Romatim” despre faptul că la fondarea întreprinderii noi pentru construcția unui local de deservire a vizitatorilor Complexului Cricova, SRL „Romatim” este numită întreprinderea câștigătoare. Respectiv, SRL „Romatim” a participat ca fondator la întreprinderea nou creată SRL „Vinservice Grup” cu o cotă de 80%, iar CBT „Cricova Vin” SA cu o cotă de 20%, investițiile urmând să fie realizate prin încheierea contractelor de împrumut cu SRL „Vinservice Grup”.

A susținut că SRL „Romatim” a creditat fără dobândă SRL „Vinservice Grup” în sumă de 25285000 de lei, deși inițial se preconizau doar 8000000 de lei.

Reclamantul a afirmat că, în scopul efectuării construcției restaurantului „Orașul Subteran”, SRL „Romatim” a investit mijloace bănești proprii, iar pentru exercitarea activității de bază a companiei a fost contractată o linie creditară în sumă de 12000000 de lei de la BC „Moldova-Agroindbank” SA, achitând în acest sens dobânzi bancare de peste 10%.

A relevat că urmare a unor acțiuni, atât SRL „Romatim”, cât și el, nu au cauzat nici un prejudiciu SA „Cricova” sau CBT „Cricova Vin” SA prin construirea de către SRL „Vinservice Grup” a restaurantului „Orașul Subteran”, însă, nefiind de acord cu situația absolut legală, cofondatorul SRL „Vinservice Grup”, CBT „Cricova Vin” SA a început atacul asupra investitorului, a sesizat Curtea de Conturi, care, ulterior în baza denunțului a sesizat Procuratura Anticorupție.

Alexandru Stețco a notat că la 25 august 2017, a fost începută cauza penală nr. 2017978321 în temeiul unei bănuieli rezonabile că a fost săvârșită infracțiunea prevăzută de art. 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal, pe faptul abuzului de serviciu soldat cu urmări grave.

A relevat că, cauza penală nr. 2017970717 a fost începută la 16 noiembrie 2017 în temeiul unei bănuieli rezonabile că a fost săvârșită infracțiunea prevăzută de art. 335 alin. (3) din Codul penal, pe faptul abuzului de serviciu săvârșit în interesul unui grup criminal organizat și cauza penală nr. 2018970733 a fost începută la 08 noiembrie 2018 în temeiul unei bănuieli rezonabile că, a fost săvârșită infracțiunea prevăzută de art. 335 alin. (1) din Codul penal, pe faptul abuzului de serviciu. Ulterior, cauza penală a fost conexată într-o cauză penală nr. 2017978321.

Reclamantul a declarat că, a fost recunoscut în calitate de bănuit și învinuit în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 46 și 335 alin. (3) din Codul penal.

A invocat că, fiind presat la stadia de urmărire penală și fiind arestat, a fost obligat să cedeze restaurantul ori această condiție a fost principală pentru a fi eliberat de sub arest. Ca rezultat, a fost obligat să încheie contractul de vânzare-cumpărare a restaurantului cu un preț redus, cu investiție de 25435000 de lei, el a fost delapidat cu 1624012 lei, sumă care ulterior a fost casată pentru servicii reciproce.

A mai indicat că, a fost învinuit în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 46 și 335 alin. (3) din Codul penal, fiind reținut ilegal la 19 decembrie 2017. Ulterior, prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 21 decembrie 2017 a fost aplicată în privința sa măsura preventivă – arestarea preventivă și eliberarea

mandatului de arestare preventivă în privința sa pentru o perioadă de 25 de zile, fiind deținut în Izolatorul de urmărire penală din cadrul Centrului Național Anticorupție.

A relatat că la 09 ianuarie 2018, prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, a fost prelungită măsura preventivă – arestarea preventivă cu 25 de zile, până la 07 februarie 2018. Ulterior, prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 01 februarie 2018, emisă în baza demersului procurorului din cadrul Procuraturii Anticorupție din 30 ianuarie 2018, a fost înlocuită măsura preventivă – arestarea preventivă cu măsura preventivă – arestarea la domiciliu pentru o perioadă de 30 de zile.

A susținut că, încheierea din 01 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani a fost contestată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău, care prin decizia din 14 februarie 2018, a admis recursul avocatului său și a casat încheierea menționată, fiind aplicată în privința sa măsura preventivă sub formă de liberare provizorie sub control judiciar pe un termen de 30 de zile, cu impunerea obligațiilor și restricțiilor prevăzute de art. 191 alin. (3) pct. 1), 2), 4), 5), 6) și 8) din Codul de procedură penală.

Reclamantul a afirmat că prin încheierea din 12 martie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, a fost prelungit termenul măsurii preventive – liberarea provizorie sub control judiciar cu 30 de zile. Ulterior, încheierea respectivă a fost contestată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău, care prin decizia din 29 martie 2018, a admis recursul declarat de către avocatul său și a casat încheierea enunțată, fiindu-i aplicată măsura de constrângere - obligarea de a se prezenta la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată, cu informare în caz de schimbare a domiciliului.

A notat că prin ordonanța procurorului delegat în Procuratura Anticorupție din 16 martie 2020, a fost scos de sub urmărire penală.

Alexandru Stețco a precizat că în privința sa au fost aplicate următoarele măsuri preventive: arestarea preventivă (19 decembrie 2017-01 februarie 2018), arestarea la domiciliu (01 februarie 2018-14 februarie 2018) și liberarea provizorie sub control judiciar (14 februarie 2018-29 martie 2018).

A declarat că învinuirea înaintată, precum și hotărârile și deciziile instanțelor judecătorești adoptate pe marginea acestui caz, l-au privat ilegal de libertate pe o perioada 101 zile și au dus la pierderea locului de muncă bine plătit, înrăutățirea stării de sănătate în urma stresului suportat atât de el, cât și de familia sa, știrbirea imaginii și afacerii gestionate de el în urma cărora a avut de suferit pierderi financiare enorme. Drept urmare, constată că, la momentul înaintării prezentei cereri nu a fost întreprinsă nici o acțiune în ceea ce privește reabilitarea persoanei puse ilegal sub învinuire și reținute ilegal.

A invocat că, urmare a tragerii ilegale la răspundere penală, a fost practic paralizată întreaga activitate a SRL „Romatim”, mai mulți agenți economici refuzând să conlucreze cu compania sa, fiind duși în eroare de cauza penală menționată. Toate aceste fapte, fără dubii, au cauzat un prejudiciu material enorm,

or, veniturile companiei pentru anul 2017 constituiau 190510797,88 de lei, iar pe parcursului anilor 2018, 2019 și 2020 este vizibilă o diferență enormă, ajungând, astfel, la suma de doar 7460823,31 de lei pentru trimestrul I al anului 2020.

A solicitat încasarea din bugetul de stat a sumei de 161 953 540 de lei cu titlu de prejudiciu material și a sumei de 2 000 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral.

Prin încheierea din 02 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, au fost atrase în proces Procuratura Generală și Procuratura Anticorupție în calitate de intervenienți accesorii.

Prin încheierea protocolară din 16 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, au fost atrași în proces Ruslan Botnaru și Lilian Rudei în calitate de intervenienți accesorii.

Prin hotărârea din 27 ianuarie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, a fost admisă parțial acțiunea depusă de către Alexandru Stețco și a fost încasată din contul bugetului de stat prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul lui Alexandru Stețco suma de 50 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral. În rest, acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

La 29 ianuarie 2021 Alexandru Stețco a declarat apel nemotivat, iar la 19 iulie 2021 a declarat apel motivat împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

La 23 februarie 2021 Ministerul Justiției a declarat apel nemotivat, iar la 19 iulie 2021 a declarat apel motivat împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

Prin decizia din 10 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, au fost respinse apelurile declarate de către Alexandru Stețco și Ministerul Justiției și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

Instanța de apel a reținut că, prima instanță corect a apreciat circumstanțele cauzei și a concluzionat că Alexandru Stețco este în drept să pretindă repararea prejudiciului cauzat în urma acțiunilor ilegale ale organelor de urmărire penală, procuraturii și instanțelor judecătorești, or, ultimul a fost scos de sub urmărire penală în temeiul art. 284 din Codul de procedură penală, pe motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale unei infracțiuni, ceea ce constituie un temei al reabilitării persoanei.

La caz, instanța de apel a reținut că, alegațiile Ministerului Justiției precum că pretențiile reclamantului sunt neîntemeiate, în condițiile în care acesta nu a fost tras la răspundere penală și nici nu i s-a acordat statutul de condamnat, sunt eronate, or, art. 3 alin. (1) din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998 statuează exhaustiv condițiile în care este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice, în conformitate cu prevederile prezentei legi. Totodată, în situația enunțată a fost constatat cu certitudine faptul că Alexandru Stețco s-a aflat în arest preventiv 43 de zile, fiind recunoscut în calitate de bănuit și apoi învinuit în cadrul cauzei

penale, pornită în baza unor probe acumulate de organul de urmărire penală, potrivit ordonanței din 19 decembrie 2017, iar prin ordonanța din 16 martie 2020 a fost scos de sub urmărire penală, pe motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale unei infracțiuni.

Astfel, instanța de apel a reținut că temeiul, în baza căruia a fost scos de sub urmărire penală, este prevăzut la art. 275 pct. 3) din Codul de procedură penală și reprezintă un temei de reabilitare prin prisma art. 284 din Codul de procedură penală și art. 6 lit. b) din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, Alexandru Stețco este în drept să solicite repararea prejudiciului, or, prin aflarea ultimului în arest pe parcursul a 43 de zile i-au fost încălcate drepturile fundamentale garantate de art. 5 CEDO – dreptul la libertate și siguranță.

Instanța de apel a considerat că prima instanță, având în vedere principiile compensării echitabile și rezonabile a prejudiciului moral, suferințele morale cauzate, starea de stres și retrăirile suportate de către Alexandru Stețco, provocate prin intentarea în privința ultimului a urmăririi penale și prin plasarea sa în arest preventiv pe parcursul a 43 de zile, corect a stabilit că prejudiciul moral în mărime de 50 000 de lei corespunde cu caracterul și gravitatea suferințelor psihice suportate.

Cu referire la pretenția reclamantului privind repararea prejudiciului material în mărime de 161953540 de lei, manifestat prin venitul ratat ca rezultat al arestării sale ilegale, dar și a venitului presupus ratat de persoana juridică SRL „Romatim”, instanța de apel a considerat că prima instanță corect a dispus respingerea pretenției respective, deoarece reclamantul nu a reușit să demonstreze temeinicia acestora. Mai mult ca atât, Alexandru Stețco, chiar și în calitate de administrator al SRL „Romatim”, sunt doi subiecți de drept distincți. Respectiv, corect prima instanță a stabilit că reclamantul nu a probat faptul veniturilor sale încasate în calitate de administrator al persoanei juridice, de care ultimul a fost lipsit drept urmare al reținerii sale, respectiv, nu a demonstrat prejudiciul real care i-a fost cauzat acestuia, precum și legătura cauzală dintre pretinsul prejudiciu și fapta ilicită.

Cu referire la cerința reclamantului cu privire la încasarea cheltuielilor de asistență juridică, instanța de apel, făcând trimitere la art. 96 alin. (1) și (1¹) din Codul de procedură civilă și la pct. 15 și 16 din Recomandările privind cuantumul onorariilor avocaților și compensarea de către instanțele de judecată a cheltuielilor de asistență juridică, aprobat prin decizia Consiliului Uniunii Avocaților din Republica Moldova nr. 2 din 30 martie 2012, a accentuat că, deși în prezenta cauză reclamantul pe parcursul examinării cauzei în prima instanță a fost asistat de avocatul Serghei Bordeniuc, totuși, acesta nu a prezentat dovezi pertinente cu privire la motivarea cheltuielilor de judecată suportate, motiv din care corect prima instanță a respins acest capăt de cerere.

La 03 februarie 2022 Alexandru Stețco a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că decizia instanței de apel este neîntemeiată, deoarece instanța a interpretat în mod eronat legea.

Recurentul consideră că instanța de apel greșit a admis parțial pretenția cu privire la repararea prejudiciului moral. Or, la examinarea acestei pretenții, instanța de apel urma să rețină că unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral este criteriul echității, iar, compensația trebuie să prezinte o justă și integrală despăgubire.

A menționat că în speță, suma încasată cu titlu de prejudiciu moral este net inferioară cu sumele acordate de CtEDO pe cauze similare și nu este proporțională cu suferințele suportate.

A susținut că, instanța de apel greșit a respins pretenția cu privire la repararea prejudiciului material, care constă din pierderile financiare și venitul ratat al întreprinderii gestionate de către el în perioada aflării sub urmărire penală.

La 24 februarie 2022, Ministerul Justiției a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la respingerea integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, decizia instanței de apel este neîntemeiată, deoarece instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material și a apreciat arbitrar probele.

A menționat că în speță, în privința intimatului a fost emisă ordonanța de scoatere de sub urmărire penală, însă, totuși în astfel de situații nu se poate invoca că persoana a fost trasă la răspundere penală. Or, conform art. 50 din Codul penal, se consideră răspundere penală condamnarea publică, în numele legii, a faptelor infracționale și a persoanelor care le-au săvârșit, condamnare ce poate fi precedată de măsurile de constrângere prevăzute de lege.

Recurentul a susținut că soluția instanței de apel este neîntemeiată, în condițiile în care intimatul nu a fost tras la răspundere penală și nici nu i s-a acordat statutul de „condamnat”, fiind doar în calitate de învinuit/inculpat de comiterea unei infracțiuni în baza probelor acumulate în cadrul urmăririi penale. Or, în privința acestuia nici nu a fost emisă o sentință definitivă de condamnare.

A afirmat că, în speță nu sunt întrunite prevederile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești. Or, pentru a fi în prezența unei acțiuni civile întemeiate nu este suficient de a fi întrunite doar prevederile art. 6 din Legea enunțată, dar și prevederile art. 3 alin. (1) din aceeași Lege.

A relevat că, instanța de apel urma să respingă acțiunea ca fiind neîntemeiată, deoarece nu orice acțiune a organelor de drept și judecătorești atrage răspunderea statului.

Ministerul Justiției a invocat că, prevederile Legii enunțate nu acordă dreptul în mod automat la prejudiciu moral, în lipsa dovezilor că, persoana a suferit un

prejudiciu în urma încălcării dreptului garantat de lege. Este important ca instanța să motiveze circumstanțele cauzei, care justifică acordarea unei reparații, aceasta să nu fie teoretică și iluzorie.

Consideră că prima instanță nejustificat, exagerat și neîntemeiat a dispus încasarea sumei de 50000 de lei, cu titlu de prejudiciu moral, în condițiile în care intimatul nu a fost supus reținerii sau condamnat cu închisoarea.

Prin notificarea din 25 februarie 2022 Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa participanților la proces copia recursului, înștiințându-i despre necesitatea depunerii referinței (f. d. 221-222, 224-231, vol. II), însă, intimații nu și-au valorificat acest drept și nu au depus referință.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei contestate la 04 ianuarie 2022 (f.d. 197, vol. II), însă, lipsesc date cu privire la recepționarea acesteia de către recurenți.

Astfel, recursurile declarate la 03 februarie 2022 și respectiv, la 24 februarie 2022, sunt în termen.

Examinând temeiurile recursurilor în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile sunt inadmisibile din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost

implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile declarate de Alexandru Stețco și Ministerul Justiției nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Prin urmare, argumentele invocate în recursuri nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat asupra deciziilor instanței de apel are caracter nedevolutiv și controlul judiciar se circumscrie doar asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se în exclusivitate doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Rebai și alții contra Franței, 25 februarie 1995), pe când în recursurile declarate de Alexandru Stețco și Ministerul Justiției, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursurile declarate de către Alexandru Stețco și Ministerul Justiției, ca inadmisibile.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție
dispune:

Recursurile declarate de către Alexandru Stețco și Ministerul Justiției se consideră inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Victor Burduh

Mariana Pitic